

billigelse af Overenskomsten. Jeg kan i og for sig ogsaa godt forstaa, at det ærede Medlem er meget imod den. For selv om han end mener, at hvis Sagen løses i dette Øjeblik, bliver Løsningen ikke saa slem, som hvis den løses næste Aar, saa vil dog det ærede Medlem indvirke saa meget, som det er ham muligt, paa Medlemmerne her i Salen for at faa dem i den Stilling, at de ikke finde Anledning til at stemme for Forslaget. Det ærede Medlem anførte adskillige Udtalelser af Medlemmer her ved anden Behandling, Udtalelser om, at de ønskede og haabede, at Forslaget maatte kunne gennemføres i den eller den ændrede Skikkelse. Der er vel ikke mange i denne Sal, som ikke ønske, at Udgifterne til vore Forsvarsforanstaltninger ikke maa blive større end højst nødvendigt, men det er vel saaledes, at det er Hensynet til det forsvarlige, i Henhold til den Overbevisning, som hvert Medlem maa have om denne Sag, der fører dem til i det givne Øjeblik at indtage det Standpunkt, de gøre, og jeg er heller ikke i Tvivl om, at naar de Medlemmer, som det ærede Medlem i Dag har talt om, støtte dette Forslag, saa gøre de det, ikke fordi de ønske saa store Udgifter, men fordi de finde, at de ikke kunne forsvare at gaa med til mindre. Det ærede Medlem omtalte endvidere, at han og hans Parti stod paa det samme Standpunkt, de altid have staaet paa. Men naar vi have hørt det ærede Medlem her i Dag, saa have hans Udtalelser jo alene været en Kritik af de Forslag, der foreligge; derimod have vi ikke hørt, at det ærede Medlem selv havde noget andet at sætte i Stedet. Det Standpunkt intet at ville, men kritisere alt, hvad andre ville, det er et let Standpunkt, som det ærede Medlem med Fornøjelse for mig maa have.

Det er nu mit Haab, at det ikke skal lykkes at hindre Sagens Løsning, men at enhver baade her i Rigsdagen og udenfor denne Sal, der vil et Forsvar af vort Land, maa komme til at erkende, at Sagen for Tiden ikke kan løses uden om Hovedbestemmelserne i den Overenskomst mellem de tre Venstregrupper, paa hvilken den højtærede Konseilspræsident har dannet sit Ministerium. Den højtærede Forsvarsminister har en Gang udtalt, at ved Løsningen af en stor Sag gælder det om at bøje Villierne imod hinanden. Det er denne Erkendelse, der har ført til Overenskomsten mellem Venstregrupperne. Naar det i Overenskomsten er bestemt, at Landbefæstningen opretholdes og vedlige-

holdes som hidtil indtil 1922 og til den Tid nedlægges, hvis ikke Regeringen og Rigsdagen forinden have fattet anden Beslutning, da ere vi gaaede med til denne Bestemmelse, ikke fordi vi have forandret vor Opfattelse af den foreliggende Sag, men fordi vi derved opnaa en Ordning af det øvrige Forsvar, om hvilken vi i det væsentlige have været enige, og som nærmere er motiveret af den højtærede Forsvarsminister, og tillige opnaa, at vi indenfor en Tidsperiode, hvor en Katastrofe, en Krise i den europæiske Situation kan ventes at ville komme til at foregaa, dog i nogen Maade have et Forsvar til ikke alene at støtte Hærens Mobilisering, men ogsaa at hindre en Overrumpling af København fra Landsiden. Vi gaa med til denne Ordning i den Forvisning, at den Regering og Rigsdag, der til den Tid have Ansvaret for at ordne Landets Forsvar i Overensstemmelse med, hvad den daværende Situation vil kræve, ville paa den Maade, de formene det mest formaalstjenligt, ordne vort Lands Forsvar. Men paa den anden Side vil jeg ogsaa sige, at idet vi forbeholde os vort Standpunkt i den Henseende, er det givet, at vi loyalt bøje os for den trufne Overenskomst og ikke nu drage ud i Landet for at søge at rejse en Stemning, der skal kuldkaaste den Forsvarsordning, vi nu vente gennemført. Jeg mener ogsaa, at dette er i Overensstemmelse med, hvad det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov), Højres Ordfører, udtalte i Gaar, at vi fra alle Sider maatte vise Resignation. Det er rigtigt; thi uden at vi fra de forskellige Sider resignere og mødes paa Overenskomstens Grundlag, bliver der for Tiden ingen Løsning af denne Sag. Det have vi erkendt fra vor Side. Jeg haaber, det ærede Medlem vil forstaa, at der skulde Resignation til ogsaa for os, og jeg vil haabe, at det ogsaa maa blive klart for Højre, i alt Fald for en Del af Højre, klart i den Grad, at det under det Ansvar; som Øjeblikkets Alvor kræver, vil tage Stilling derefter. Men hermed skal ikke være sagt, at vi ikke i Realiteten kunne sympatisere med Ændringsforslag, vi ikke have tiltraadt i Udvalget. Jeg skal f. Eks. nævne et Forslag, der er stillet af det ærede Mindretal under Nr. 4, altsaa Højre, og som gaar ud paa at bevare Musikken i Hæren. Enhver, der har været Soldat, maa erkende, hvilken Betydning Musikkens Toner have for Soldaterne under anstrengende Marcher og Troppesøvelser, og under Krigsforhold vil Musikkens Betydning sikkert ikke være mindre.